

at der skal udbetales, og det er altsaa overladt til Regjeringen at fastsætte det Beløb, som med Rimelighed kan betales maanedsviis forud. Naar det er skeet, skal Resten af det hele Beløb, hvortil Indtægterne ere stegne, udbetales, efterat Indbetalingen fra Yberne er forfalden. De øvrige Bestemmelser i Forslaget med Hensyn til Præsternes Naar osv. vise jo noksom, at man ikke vil tage Noget fra dem; man vil indtil Videre lade Embederne blive, som de ere, kun med den Forskiel, at Opkrævningen ikke skal stee af Præsterne selv, men af Staten, og derved bliver det klart, at de Indtægter, som saaledes i Henhold til Grundloven tilflyde Folkekirkes Geistlige som Understøttelse til Folkekirken, komme til dem fra Staten som en Understøttelse, der skyldes dem af Staten; man vil, at det skal høre op at være tvivlsomt, om der er Spørgsmaal om nogen anden Understøttelse end denne. Dette er Alt, hvad Forslaget gaaer ud paa, og jeg troer saaledes, at den Frygt, som den ærede Minister havde, aldeles ikke er begrundet; jeg troer ikke engang, at der, saaledes som denne Paragraph er affattet, kan reises nogen Tvivl i saa Henseende, men det kan jeg i ethvert Tilfælde forsikre, at jeg, der har affattet denne Paragraph, ikke har havt nogen saadan Tanke, som den ærede Minister har villet lægge deri, jeg har villet lade det Spørgsmaal, han reiste, staae fuldkommen uafgjort. Jeg har den Overbeviisning, at naar denne Vej er betraadt, saa vil en hvilkensomhelst Cultusminister, vi faae, snart komme til den Erkjendelse, at han i Geistlighedens og navnlig i Folkekirkes egen velforstaaede Interesse maa komme frem med Lønningsforslag; men han vil i den Henseende have aldeles frie Hænder, thi der ligger i dette Forslag ikke engang Noget, som betinger, at han skal begynde til en vis Tid. Der er blot tilføjet en eneste Betingelse, nemlig at de Mænd, som ansættes i Embederne, skulle være satte paa at underordne sig de Beslutninger, som man hyerligere maatte komme til i Lønningslovene. Spørger man nu, hvorledes alle Forbehold af denne Art i Almindelighed have været forstaaede, saa svarer jeg: De have været forstaaede derhen, at dersom Regjeringen hurtig og med god Villie har arbejdet hen til at faae Sagen afgjort, saa er

Mellemtiden, indtil Sagen er bleven ordnet, aldrig kommen til at ramme Personerne. De have beholdt Alt, hvad de ved tidligere Bestemmelser have faaet; om de end ikke have kunnet faae det i Henhold til Lønningslovene, saa have de faaet det ved personlige Tillæg. Saaledes som Paragraphen er affattet, er Spørgsmaalet stillet ganske simpelt hen til Afgjørelse af de forskjellige Dele af den lovgivende Magt; der i denne Henseende staae lige frit overfor hinanden; kun det er skeet, at det er blevet anerkjendt, at de Indtægter, hvorom der her er Spørgsmaal, tilhøre Staten, og at Geistligheden er bleven fritagen for at være Amtsforvalter.

Justitsministeren: Det er en i Sandhed overrassende Maalestof, den ærede Rigsdagsmand for Holbek Amts 2den Valgkreds (Tscherning) anlægger med Hensyn til Muligheder, naar han har bemærket, at hele dette Ansiggende, der nu er Gjenstand for Forhandling, er af den Natur, at det, naar det kneb, kunde ordnes i Løbet af en Time. Denne hans Maalestof for Muligheder har, som sagt, været mig meget overrassende, men Udbyttet ikke mindre; thi det er ikke let at indsee, hvorfor man vil kæmpe saa stærkt for i en Lov at beholde en Bestemmelse om, at Sagen for disse Embeder, indtil Forholdet er ordnet ved en Lønningslov, skal fastsættes igjennem Finantsloven, naar man antager, at det skulde være muligt at bringe det Hele i Orden i en saa paa-faldende kort Tid. Var dette Tilfældet, saa maatte Gjenstanden, skulde det synes, med Hensyn til Udførelsen betragtes som saa lidet betydende, at dens Optagelse i denne Lov kun var lidet værd og endnu mindre værd at underkastes en saa alvorlig Debat. — Jeg har nogen Vanskelighed ved at komme ind paa det, hvorimod mit Svar egentlig skulde rettes, thi det meest Fremtrædende i den ærede Rigsdagsmands Foredrag var, at han antog, at Grunden til, at jeg, idet jeg yttrede, at dette Forhold vel kunde ordnes paa en anden Maade end igjennem Finantsloven, ikke udtalte mig nærmere om, hvorledes det skulde stee, var den, at jeg ikke selv kjendte nogen saadan anden Maade. Jeg ved imidlertid meget vel, paa